

Se oli kesän ensimmäinen hellepäivä ja me päätimme lähteä porukalla uimaan. Juuli meni ensimmäisenä veteen rannasta kahlaten – hän ei kuulemma halunnut kastella hiuksiaan. Seuraavaksi näin kuinka Leevi otti vauhtia pitkältä laiturilta ja hyppäsi komeassa kaaressa kohti auringossa helkkyvää järven pintaa. Samalla hetkellä huomasin, että Juuli oli jo ehtinyt kahlata melkein laiturin päähän saakka ja, että vesi näytti ulottuvan häntä vain napaan asti. Ennen kuin ehdin varottaa Leeviä veden mataluudesta, hän jo pärskähti pää edellä järven pohjaan.

Seuraavat hetket tuijotimme kaikki veden auringossa välkkyvää pintaa ja odotimme, että näkisimme Leevin pulpahtavan takaisin pintaan. Kun hetket kuluivat aloin jo huolestumaan – kuinka Leevi ei muistanut, että aina ennen kuin hyppää pää edellä, pitää tarkistaa veden syvyys. Havahduin Juulin kauhoessa vettä ympäriltään yrittäessään paikantaa Leevin. Hyppäsin nopeasti viileään veteen ja yhdessä onnistuimme vetää velton Leevin laiturille. Emppu seisoj vielä rannalla ja Juuli neuvoi Emppua soittaman heti 112:seen. Sillä välin, kun Emppu kertoi tilannetta hätäkeskukselle, me asetettiin Leevi makaamaan selälleen laiturille. Leevi näytti siltä kuin kaikki veri olisi paennut sen kasvoilta.

Juuli otti selkeästi tilanteen haltuunsa. Muistelin kuinka olimme porukalla nauraneet Juulille, kun hän oli ollut niin innoissaan koulun ensiaputunnilla. Nyt minua ei yhtään naurattanut, vaan odotin vain, että Juuli antaisi minulle ohjeita kuinka toimia. Juuli asetti toisen kätensä Leevin otsalle ja painoi päätä takakenoon samalla kun piteli Leevin leuasta kiinni toisella kädellä. Sitten hän laittoi sormensa Leevin nenän alle ja katsoi kohoiliko rintakehä. Tilannetta arvioituaan Juuli pudisteli päätään ja totesi, ettei Leevi hengittänyt.

Juuli laittoi kätensä päällekkäin Leevin rintakehän päälle ja alkoi painelemaan suurin käsivarsin rivakasti Leevin rintaa. Minua hän ohjeisti ottamaan Leevin nenästä kiinni ja taivuttamaan Leevin päätä leuasta kiinni pitäen taaksepäin. Kun Juuli oli painanut rintakehää kolmekymmentä kertaa, oli minun vuoroni puhaltaa Leevin suuhun kaksi kertaa. Juuli neuvoi, että puhallusten tulisi olla rauhallisia ja tarkkaili samalla nousiko Leevin rintakehä.

Kun sain toisen puhalluksen puhallettua, Leevin kurkusta kuului korinaa ja hän alkoi yskimään vettä suustaan. Juuli käski minua auttamaan Leevi kyljelleen, jotta hänen olisi helpompi yskiä järvivesi pois hengitysteistä. Emppu oli mennyt ambulanssia vastaan rannan toiseen päähän ja helpotukseksimme näimme, kuinka ambulanssi kaartoi nyt paikalle rantahietikkaa pitkin.

Parin päivän päästä menimme kolmistaan katsomaan Leeviä sairaalaan. Väri oli palannut Leevin poskille, mutta oli se edelleen hieman surkeana: seuraavat kesäviikot menisivät niskatuen kanssa sairaalan levossa. Sovittiin, että me tulisimme taas parin päivän päästä käymään. Ennen kuin me lähdimme, Leevi otti Juulia kädestä kiinni ja kiitti sitä, että Juuli oli aina niin tarkkana koulussa ja varsinkin sillä ensiaputunnilla – ilman sitä Leevi ei olisi varmasti selvinnyt. Me sovimme yhdessä, että viimeistään syksyllä menisimme kaikki yhdessä ensiapukurssille. Jos jotain vastaavaa sattuisi uudelleen, osaisimme kaikki toimia tilanteessa oikein.

Taina Tyrväinen